

FRACTUS

ZBIIRKA PJESAMA
autor: Zoran Hercigonja

IMPRESSUM:

Autor: **Zoran Hercigonja, mag.edu.inf.**

Web: **zoran-hercigonja.webnode.hr**

E-mail: **zoran.hercigonja@gmail.com**

Nakladnik: **Vlastita naklada autora**

Graf. priprema: **Zoran Hercigonja**

Mjesto i godina

izdavanja: **Imbriovec Jalžabetski 45c, 2017. godine**

Br. stranica: **40**

Uvez i format: **Meki, A5**

ISBN 978-953-8200-02-1

SUDNJI DAN

Bogovi vječaju,
dan navlači haljinu sive boje,
mlazovi ruku, kao bujica iz kamena,
modro gvožđe iz peći sunčevog harema,
pruža se jezik pizme i plamena,
udara munja do amena;
ništa živo nije,
ostatke ostataka gutaju pješčane zmije,
bespomoćan s livade gledam.

Mrtva duša, zazidani je cvijet,
bez sunca, bez vode, bez zraka,
krhka je poput stakla,
njezina ćud,
posljednji je sud,
dok s kraja druge obale hrli sama.

NAJČIŠĆI BISER

Pod starim krovovima sjedim,
skupljam suze
neke prekrasne muze,
brojim kapi što kaplju s crijepova,
tugujem jer mi život biser duše uze.

Kapi s krova,
plač su stare, uvehle kuće,
iskreno zdanje hrama krijeposti i bola;
hladne suze užeglih obraza,
i sjaj čistoće starog kova.

Suze peku kao plamen sudnjeg dana,
pokajmo se braćo grješnici,
čisto zlato, dobiva se valovima žara,
neugodnim peckanjem jezika plamenih.

Ne teku čiste suze uzaludu.
S vašeg oka, one će biti bistri sjajni žišci;
samo takvi što su iz očiju rosu
u dlanove cjedili,
znadu vrijednost sunca i neba,
znadu cijenu života u kojem su se ugnijezdili.

Crveni crjepovi, rumeni su obrazi
što suzu u biser vrijednosti spremaju;
jedino taj biser što na licima putnika sja,
vrijedno je blago veće od čovjeka,
katarza i božanstveno pokajanje.

OSTANI SA MNOM

Moje srce u bespuću sada spava,
bol dušeka snije u nečijem njedru,
od pustih misli, zaboli me glava,
samo sjećanja imam u zlatnom vjedru.

U crnom bespuću tražim hlada,
ukršteni putevi vode u beskonačnost,
sve što trebam, uvršteno je u stihove balada,
stihove duše budne što tuguje za mnom.

Potopimo bisere duboko u more,
duboko da se vrati u svoj elemenat,
ta kruna pjene,
što izgubila je vrijeme.

Pitati ću dušu svoju, milosrdno
da vrati moje sveto cvijeće;
a ja ću njoj pokloniti
kapi voska moje zadnje svijeće

PUT GLADI, SIROMAŠTVA I ODRICANJA

Idem u gorje u prostrane šume,
idem grliti šumske vile i svirati Panove frule,
s vjetrom češljati listove bogate hore,
idem odložiti hrpu problema.

Jurim častiti proljeće (bijela krila sjene)
jurim u zagrljaj majke prirode,
sjurit ću se u zjene njenih čudnih očiju,
moj život će teći otkucajem potoka.

Dat ću toj čudnoj ženi svoje ambleme,
svoje najbolje požare i žare,
odmarat ću se u debeloj hladovini spavanja,
saditi cvijeće i brojiti sanje.

Zujat će pčele,
kada ću sasuti tobolac k nebu,
kada odapnem maglu strijela,
suze će listati; vrištati će blaženstva i laži.

Put uvale što suhim zlatom moje srce plaća,
onom stranom tezulje gdje neću da me shvate,
tuda, stiskati ću zube i odbijati sate.
Nek' put je duga iskupljenja.

OKAMINE

Pust je hram mrtvih bogova u koje raja ne vjeruje,
svi plamni izgoriše do kraja;
i mnogo riznica sad u zemlji hrđa,
krv i plač žrtava, tek je uspomena.

Požar starih magova, prastari su fosili;
tko čita prašinu, crvotoč i trulež!?
koga je briga za maštu godina starih,
čija ruka po pepelu kopa?

Koga zanima gral ispod kamenog okna,
tko voli čitati pismo mrtve duše?
znak hijeroglifa, suviše je skroman,
umire era; licemjerno pušta glasove u sadašnjost!

Sve ljubavi, sve mržnje,
tek trag su urezan na kamenoj ploči,
samo spomenik o prošlosti svjedoči,
mrtvo slovo ječi,
umire božanstvo pod ledinom sile teže.

O prošlosti, tko je doista slušao plač starog srca,
tko je plakao za ruševinom neslomivih tvrđa?

NOVO DOBA

Stari svijet u povojima...
Stari svijet je umro!
prvi je dan (novo svitanje)
izrasta cvjetak iz suhog pepela.

Nešto novo, otkriva se pred vratima,
neke nove luđačke oči,
bića bezimena
s brijega, survale su se bujice i brzice,
u doli, potekle su rijeke i jezera čudesa.

Prošlost je izgorjela bez ostataka i traga,
prestao je plač i škrgut zubi;
zemlja, povila se plahtama djevičanstva,
Stari svijet je umro; prvi je dan.

Zaboravili smo pokop, vjence,
patnje, radost, rađanje i umiranje;
Izbrisan je trag grijeha,
krv je ishlapila,
obruč je razbijen.

JEDAN DAN MEĐU STARINAMA

Mrkla tišina,
u hramu starina,
niše govore više od riječi,
svaka priču života skriva,
sve skovao je Kovač spretni,
sve od najranijih davnina.

Plovim vremenom unutar četiri zida,
muzej, kutija je prošlosti,
duboka raka
bez svijetla i zraka,
cvjetak svijesti što rastvara latice,
plamen spoznaje iz vjeka u vijek,
oštro šilo što bodljikom prožima sve,
vrući žmarak što žeže me.

Moje ruke, moja odjeća, moje biće,
upija sladunjavo oštri zrak prošlosti;
osobine ljudi, njihove radnje i svo zbivanje,
kao zadah smrdljivi napunja moje nosnice.
Visoka okna, jedini su bijeg od bludnje ljudi,
od pakosna žderanja crne sumnje srca,
visoko gore, bijeli su prozori
što upijaju svijetlost u stakalca pore.

Vise mrtva zvona u snu od kamena,
povijest praznih slova steže čelični obruč,
kao ronilac, zaranjam u pepeo uspomena,
usud biva beskonačan;
klečim pred božanstvom historije
i ližem prah i prašinu razdrobljenog duha.

MIRAZ

Više nemam sjećanja,
ničeg se ne bojim
ni sunca ni mraka,
na zgarištu svome, dane brojim.
U meni ima glas demona,
urliču, viču, mašu krilima,
ja ih ne čujem što?, kako?, zašto?,
umilno tjeskobnim glasom govore mi
naprijed čovječe, gazi svijet, doline i gore.

Nije me briga ni za kog ni za što,
u vrtu mojih transformacija bivam sam,
kao strijela sam, odapeta međ' ljude,
međ' mnoštvo pogano.

U meni ima stotinu demona,
što pozivaju me na burno sjećanje,
u meni svaka glava se krije,
nekad bila od mog srca povrijeđena.
Iz mene vrcaju mjehurići glasova,
to jeka je kristalne sudbine,
ta i najveći, bili su demoni,
kutija poklada za profane.

Što sa mnom ide Velikom mladoženji?
zamak talenata, prstohvat dostignuća;
zbog dugova što dugujem životu ljudi,
ne mogu mnogo izdvojiti za Te,
svoje pjesme Ti dajem Svjetla silo, ljubljene cvijete,
kao zalog za katarze crne sumnje srca moga.

Koliko mjehurića klokoće u pjenu,
kolika usta u meni šaplju,
svaki je demon znao samo za se i nizašto više,
a ja sam u se primio kletu savez mračnih riječi.

SIDRO NA ZELENOJ LIVADI

S polja, obasjavaju me neke čudne zrake,
zelena snaga kuca na prozore,
čini mi se da pucaju šarke,
srce zatreperi od proljetnog vihora.

Podižu me zvuci rose jutarnje,
hram kamenog spavača širi zastore,
i cvijet prozorskoj dasci živom silom raste,
kotrljaju se suze od kamena.
Bijeli oblaci od pjanosti uzdišu,
krila nebeska dotiču nevidljive obzore,
za moju dušu sva svemirska sunca krvare,
smaragdne livade titraju kao vesele duše.
Od silnog pjanstva zazelenjeli su se obrazi,
trava raste i uzdiže boli patosa,
prolaze me radosti žišci
i drhti biće svo od zanosa.

I usahla zvona u kamenu snu,
probudila su glase moga bića,
želim izaći, želim slobodu!
želim ko odapeta strijela pružati ruke,
daljini i snu,
izvan granica pustoši grada,
izvan zidina hada,
želim otvoriti prozor i razbiti rešetke straha,
živinski želim slobodu!
Tek mrvu otškrinut prozor oduzima sve,
svu čaroliju gaja, otpuhalo je čudovište,
bura kljastih zubi
i moja zelena nada
i radost
i sanje,
proždri je vretar.

ZALAZAK SUNCA U PREDVEČERJE

Gasne zlatna dijadema Sunca na zapadu,
utapa se u kaležu melankolije,
kalota što posljednjim dahom nadu zove.

Veliki vladar skida krunu (pušta je u stranu)
crvene ruže poljana zelenih,
postaju rosa krvi,
utroba koja krvari i plače.

Gnijezdo zlatne tijare,
napustile su sve žar ptice,
odletjele u stranputice,
zastave boga noći lepršaju, ponosno vijore.

Mine Sunce,
svileni uvojci, odrezani su sa svete glave,
glave boga jedina što mari za nas ljude.
Mileno Sunce, kako si palo,
u noćni krijes se stropoštalo,
u ledeni dah mjeseca se pretvorilo.

PJEV SLAVUJA

Kad mi dah zastane u grlu,
i crnina ispuni snove,
ugledat ću veliko sjajno drvo
i na njem jabuku zlatne kore.

Ostat će mi samo sjenka,
što se surva u dolinu zvijezda,
samo bol dušeka saliven u dubinu zjenka,
lovim žar ptica gnijezda.

Igram se lovice, skačući s krijesa na krijes,
nosi me svaka sunčeva zraka,
budim se treptajem Fenjera,
jezdim dolinom krvavog maka. Razbijam
drveni lijes,
i izranjam iz dna raka,
obuzdam svoje naravi bijes,
otkrivam srce svoje pokriveno sjenama!

U minsko polje Edena,
u gorje srca ledena, sišla je duša.
Do ruba Svetog jezera,
do kraja svjetlucavog gejjira,
doplovila je sjenka sanki,
sva u ognju radosti i nadanja.

PERIVOJ VISOKIH JABLANA

Oko mene usta govore,
sada hropću od novih boli, i užas sada sopće
na stratištu gvozdenih okova.

Podižu visoko ruke (imaju visoka čela)
predaju se zubu sudbine,
dodiruju prag raja neba;
stupa freska stratišta Goyina,
svira zvijezda orkestar,
premiru od straha turobne maske,
Ne! ne želim vam nauditi,
ne želim vam ništa!

Drvored visokih jablana,
kao poginule su duše revolucije,
stratište bijednika
i tmurna java nesretnika;
svi podižu ruku,
pred strahom od uzničara,
Užas! su perivoji vječitih zarobljenika.

SATOVİ TRPE VRIJEME

Klepsidra tiho kucka na stolu,
pod ikonom nekog velikog božanstva,
mjeri vrijeme
i odbija dimove hore,
ni kriva ni dužna, živi pod šakom diva,
titra nevidljivom strujom,
mučena! kao što vjetar muči more i razbija o hridi,
šuti i trpi breme,
dok joj mehaničko srce ne stane
(dok joj biće posvema ne stane).

Svaki kukčić i crvić,
što u zatvorenoj školjci trpi vrijeme,
gvozdено meso mehaničke sprave,
trpi bič mutne sjene,
što se uvlači u kožu svakog bića,
što muči i grebe kandžama zvijeri
utrobu koja živi nevino i čisto.

Satovi nisu krivi
što vrijeme teče!;
zvon crkvenog sata nije prokletstvo prolaznosti,
on kao rob pod uzdama moćnika živi,
kao pseto drhće pod mrkim pogledom gospara.
Satovi su marionete na nitima sivim što ih povlači hora,
tezulje teškog kova što odmjerava težinu i vjek života.

Satovi su mehanizam upozorenja smrtnicima,
da je stigao čas (na vrata je pokucala Hora).

SLAVONSKE RAVNICE

Duge su,
kao perivoji raja nebeskog,
ravne i plohawe,
kao monotonija života,
guste poput bujne grive vranca,
što jaše ga moja sloboda,
o ravnice slavonske!

Jezde suncem k zapadu,
hvataju njegovu zrak,
ko zjene očiju djevojke garave,
blješti ravnice trak.
Ravnice! vi ste govor prošlosti,
sjaj i bogatstvo domovine,
slavoluk pobjede nad zlima nanesenih
od zvijeri što imahu rogove,
hrabrost i spremnost čovjeka
da obrani dušu tvoje zelene boje.

Vi ste more iz čijih dubina crpimo život,
grotlo radosti i prkos hore,
vi ste vječne, bez ijedne sjedine i bore,
vi ste ravnice ponos i blago.
Djedovi naši, u ruke su nam dali orden i baštinu tvoje moći,
ti si za nas svjetlo i radost,
fenjer u noći,
zaljubljen sam u tvoje oči,
u tvoje smaragdne rožnice,
sveti dijademe naše Horvatske.
Zlato ste bogate naše prošlosti
i dijamant velikih vladara,
gdjegod idem, idem s tobo (u srcu te nosim)
i bol dušeka u tebi spava,
zato ne dirajte mi ravnicu,
jer vratit ću se u nježnost
uspavala lava.

OTOPLJENI LED

U sjedinama svojim tražim te,
neki čudni pigment krepkosti i svježine
po borama lica svoga prebirem,
ne bih li našao bistrinu.
Sve što titra i sja u tisuću šara,
nije vrijedno Njegovih ambara.
Nije zlato sve što sja,
ni mladost nije mladica cvijeta
s ponistre svečastivog vladara.
Biser mladosti je prolazno otajstvo
Oj čovječe! naivno si kljuse
što tegliš divljaštvo i ludost mladosti na se i u se
i u starosti crveniš u pokajanju.

KROŠNJA MISLI

Bujaju zelene grane na sve lisnate strane,
kao pijane od vina sunca, dotiču prste korjenja.

Pod stablom liježe tijelo
kao kartijada, ljepuškasto, bijelo,
u mreži snova zlatnih,
prolaze i kuckaju prividni sati.

Pan raspliće rogove na travi,
ispod vidika plavih
u amfori miomirisa dlakavih cvjetića
i erotskoj javi,
širi bajnosjajne litanije svetog Frane:
„Pali su stari bogovi,
a novi cvrkutaju i mirišu kao glogovi!
kao eterična i difuzna Java“.

Pod gljivom i otrovnim mirisima lisnate strane,
sniva kralj šume i gospodar flore i faune
dvored sfinga i hipogrifa i zmajeva,
tored pustarskih lavova
i jedno čisto bijelo janje,
zlatnu vunu u kojoj se rađa ljubav, hropac i raspelo
i propelo u kojem se odmataju proljeća i stoljeća i
renesanse.

U krletci basnoslavne Mašte,
još uvijek sanjam tijelo,
kroz čije stigme vjetar novu muziku oduška svira
i hvatam žmarke, konce i vlakanca porazbacanih niti misli,
a oko srca su se kao ptići stisli
listovi otrovnog bršljana što se u danu pari.

STVAR ČASTI

Čeznem za krvcom časti,
borit ću se u njeno ime,
jer čast je najjači rapir,
jači od svake života krivine.

Dižem jedro u visine, visine,
spuštam sidro u dubine, dubine,
da okončam brus jezike,
da skončam napasnike.

I čast je iznad svega,
biser najčistije bistrine,
živost, krepkost, radost i sprega,
ističe čovjeka međ' živine.

I zlatni i posrebreni dvori,
posramljeni su sjajem časti,
poradi nje, ja ne mogu piti, jesti, rasti,
u život grubi nosi me,
snaga bisera što nikla je iz njedra časti.

OČAJNIK

U naručju breza gine predvečerja čar,
iz mesa tame, ispruživši ruku,
na uglu, tiho zajecao je,
dok posljednji oblaci dana raspuštaju
žar,
slomljen bolom, predao se muku
i strovalio se u krilo drvene klupe.

Crni tkalci dolaze mrseći paučje niti,
noć razlijeva bijelo mlijeko,
preko crne svile suze kaplju,
fenjeri niz ulicu titraju,
usne u grču zazivlju pomoć
i polomljeni nokti stružu celulozu,
rana bukti u otrovnom trzaju.

Prikovan sam za mračne noći sate,
skrušeno tražim putokaz u kući spasa,
čekam pijan bez vina
i zdvojno zovem Smrt,
u tišini, miru i samoći,
moj život je okončan, satrt.

BALADA U PREDVEČERJE

Dok mjesec blista kao režanj prezrele dunje,
sumrak svilom tuge obavija šume,
dan gleda prizor noći mraka sa suzom u očima,
i sklapa u tuzi svoje kapke.

Tmina raste.

Svi putevi nestaju za izmrcvarenim fenjerima,
ulica tone u zaborav,
vuče mračnu stravu svojih okova,
i steže bol u duši.

Od umora će pasti u hladne kupke.

Mrak plavi svoje obraze,
lunja gajevima i daljinama,
igra igru noći i plaši ljude.

Nema bedema ni straže da zaustavi mrak,
pred njim, sve se boje gube u crnom tkanju,
u kotlu vješca sve iščezava!

U duši mraka, skitnica vjetar,
okićen mnoštvom mrtvačkih traka,
hladnim dahom, noć čini još žešćom.

U tebi se gubi svaki prizvuk fonova,
i najači vox šuti,
tvoj crni mantil u strahu nas ranjava,
svi šute ili šapću riječi tajnovite,
u poroti žalobnih večernjih flora,
izdiše kraj.

UNUTRAŠNJE TRANSFORMACIJE

Sa zorom rasklapam svoja krila,
izlazim iz čahure,
dok dugi prsti svitanja skidaju uvehle zvijezde,
spremam se za let,
za let kroz zbivanja svijeta,
kroz opojne čari,
kroz oganj svirale,
kroz koju puše život.

Trenutak moga leta,
sudbina je jadna leptira,
svaki treptaj moga krila,
otkucaj je srca,
mehaničke sprave koju svira hora.

Dok kucne medeni sjaj mjeseca,
moja ljuštura na nekoj grani spava,
u mekim snovima ja i dalje živim,
preobražavam se iz gusjenice u leptira
i letim poljanama nevidljivim,
srce dalje kuca,
odbrojava,
i snagom neke čudne sile,
nosi me u nove transformacije.

SLATKE ČARI LJUBAVI

Ljubav je grijeh,
što u pradavnina nastala,
zbog njeg' je Adam izgnan iz raja carstva.

Djelo đavolje crne skutu,
obmana s kojom Eva jabuku spusti
i zaljubljen Mefisto zbog ljubavi
Evu u carstvo spoznaje uputi.

I Dafnis propade u jamu,
zbog ljubavi,
zbog crne obmane što skova je Hloe
i mnogi junaci, kako god jaki bili,
gubili su glave radi ljubavi,
ta i Samson zbog ljubavi
glavu izgubi od svoje skvo.

I Petrarca je umro zbog ljubavi,
od soneta što razbiše mu srce,
zbog imaginarnе žene,
umro je od živinskih čari ljubavi.

Ljubav je zamka Pandore,
ispali cvjetak iz kutije,
zbog ljubavi, vodili su se ratovi,
samo budale ginu zbog ljubavi.
Zbog ljubavi, naricali su pjesnici,
gušili se i davili u vlastitim riječima,
zbog bolesne ljubavi titrala su srca
i nastajali ornamenti kojima se dive zaljubljeni.

Ljubav je otrov,
teški opijum,
i najveći su zbog nje umirali,
a ujutro se budili u lokvi krvi,
zbog ljubavi i Pan drži prste na svirali;
sveopća obmana strasti, skrivena je u ljubavi.

SPLEEN

U meni se bolest ponovno budi,
niče žmarak što me nekad skoro ubi,
i žeže oganj groznice moje biće.
Sljepoočice gore,
srce zvoni u glavi
i teški maljevi se među sobom bore,
koji će prvi da me odalami,
koji će skončati muku.
Preznojavam se preko volje i mjere,
gadni dani, trulo vrijeme, teško
breme,
zmajevi se igraju lovice,
vatra svuda talani
i sumporno jezero vija gvožđe.
Ključaju u meni posljednje snage,
ali zvijer iza raspuklih zidina
zadržati ne mogu,
u meni vriju kotlovi bijesa
i lome se kartijade;
slile su se misli,
a glava tijesna,
prsnut će iz mene stotinu krijesa.

Preplavila me stara bolest,
magma mrzovolje i užasa,
sumornost, zlovolja, nujnost,
njene su zlatne dijademe
i duša mi je puna čemera,
a srce neke nepoznate tuge.
SPIRITUS AUTEM IN FIRMA
CARO PROMPTUS EST.
Ništa me na svijetu ne veseli,
dozlogrdilo mi, dosadilo mi,
dojadilo mi, dodijalo mi
živjeti.
Dok fjaka po žicama volje udara,
dojadilo mi je,
dosadilo mi je živjeti,
nigdje pobjeći ne mogu,
jer spleen je jači od radosti i planina
dionizovih poklada,
ali zato će poteći,
poteći mlijeko slatke krvi poezija.

DUŠA OD KATRANA

Moja glava visi unatraške,
naopako svijet gleda,
kao u zrcalu, ali malo s lijeva,
i gleda u nebo s oblakom.

Iznenadillo me jutros, kad se vratilo nebo,
meni s desna, padao je snijeg mukom i žalošću,
nisam gledao teške oblake,
gledao sam padajuće zvijezde unatraške.

Ja naopako motrim oblake,
izvrnut na glavu se sjedam
i sjene su noćne bježale u muku,
a jadnike što se vuku tragovima štapova gledam.

Nebo je bilo kao sreća kasno
i nevidljivo za kućno kamenje,
za mene je zvjezdara previsoko i strano,
jer gledao sam ga izvrnut i naopako.

Čudi me ovo nebo povrh svega,
ali moj svijet je u ovoj sobi
u kojoj se ptice albatrosi kao i arkandeli
po zidovima uspinju.
Usred kućna praha,
na tjesnom pasu ostajem bez daha,
jer gutam prašinu i svaku česticu zla,
sjedeći ovako naopako.

Svo zaboravljeno nebo,
u staklu mog kućnog prostora,
iščezava i staro nebo više ne sretah,
samo ostaje mi duša od katrana.

MJESEČINA

Vilinski sjajnom,
rujnom, svilenom, bajnom
kosom,
urešena je noć.
Halja nekog izgubljenog duha treperi
kao zastava snažne vojske spasa,
i prah s krila noćnog leptira,
dotiče mi obraze;
žarki plam noćnog kavalira,
vodi me kroz dveri noći
u prostor svilene pređe.

Ja nosim umor srca,
beskrajne tajne, koje mutno znam
pod kišom listića srebra, lebdim, jedva slutim gdje sam.
Putujem, snivam, sa mnom sjene plove,
pružane ruke mjeseca, postaju sve blijede,
za moje snove, više nema međe,
nema što me sputava i gloda;
daljine, daljine me zovu,
ulazim u noćne horizonte zamišljen i sam.

Povoj bijela bića krije moje rujne rane,
nad ledinama pustog srca moga, grakću vrane
i teče potok bistrine,
leleče ledeni vjetar usahlog djetinjstva.
Jecaju šume, od straha i jeze,
sablasno zbore rijeke,
a nebo tamni nad beskrajnom tugom
i daleka jeka tvoga glasa mjesече
ko silna nada nad svim vodama,
tješi me u grotlu balada.

Na pređi ove mjesечine, pletem za Oca jake mreže.

SJENOKOŠA

Pokošena trava...
podsjeća na divlje ljeto,
na vehemeciju oporne bitke,
pala je Hanibalova garda;
otkotrljala se tisuću i jedna glava,
i lavlja hrabrost sada spava,
pod pokošenom travom;
priroda, izgubila je urese, bogatstva,
stropoštale su se kapi praporaca i
majčine dušice,
ostale su očice prirode gledati stravu i
užase.

Pala su djeca poljana zelenih,
izvršen je genocid.

Pokošena trava vonja
kao krvca pogaženih života
u nosnicama egzekutora,
u bitci nema različnosti,
svi su jednaki,
iznutrice se bratimlju i grle,
pokošena trava, vonj je sudbine.
U bitci nitko nema tutora,
svaki svoju glavu brani i kloni od rapira
boli,
svatko za se bodri i živi i umire.

Miris sjena, miris strava,
tisuće je bića izgubilo domove i živote,
poljeću, trče, plaze i u mukama odlaze,
srčika ozljeđenog bilja vapi i nada se,
sve skrivila je kobna kosa ruke Smrti;
njen prizvuk za nas je suha travka, cvjetić
izmožden;

pune rasuve mrtvih tijela (prazne olupine),
obrok su želuca četverostrukih,
i stostruki urod što niče na razorenim zidinama
prošlosti.

Novi pomlad, bića su pakosti,
machina što proždire rep i početak svoj.
Iz revolucije pokošene trave, niče još otrovniji roj,
pleme što vodi nove ratne dileme,
pleme što ponavlja grijeh prošlosti.

Pokošena trava na drvenim rasuvama,
egotični je miris u nama
i raste kao i naša mana,
da proždiremo sebe obmanama.

BIJELA DJELA

Sva moja djela,
snaga su volje jalove,
i tkanje neke čudne sile,
novog čovječanstva svitanje
i trava visokog rasta i uzrasta.

Međ' niti mojih djela,
utkala je vlas svoje kose kultura smrti,
bonton života, uzoritost je bijela;
svakog gosta treba za stol posjesti.

Djela, dobra djela,
praiskonska su vrela,
praiskonska vrela moći,
mudrost duše,
globalna sjela,
mitinzi i komemoracije,
središte moći,
točka svemira,
otkupljenja sočne zjene,
moja djela, drug su u samoći.

Ja ih stvaram,
rosom duha svoga djeljam,
ne bi li bila sočno voće Adamova raja.
Nek' nas djela krasi i otimlju nemirne duhove mašte.

TIŠINA U MRTVAČNICI

Srce je mrtvo,
u grč je stegla jeza vreli duh,
mine ovaj dan,
težak olovni san.

Prolazi orkan,
protkan starim zlatom mrtvog sunca,
kroz grudi, sjećanja i tugu,
kroz crno propelo i moje bolno čelo,
kroz pustoš razdrte duše.

Srce je puklo,
srce što je vjekom bolesno tuklo,
i plovilo rijekom želje ubitačne,
Srce je puklo
i sada čami u muku
(traži iskupljenje).

Fenjeri zlatni lašte
gdjekoju uplašenu suzu,
što titra u zjeni
i prate po zidu crne sjene tašte.

VJETROM NOŠENE ŽELJE

Krv lišća pada na plašt listopada,
zahujao je vjetar i nosi želje griješne i svete,
ko povehlo lišće što s vjetrom tumara,
moje želje, razilaze se na sve strane.

U sivoj magli,
bez ijedne iskrice sunca
ko duša željna čistoće (u euforiji bunca)
želja krišom nagli.

Divlja želja što suncem zlatnim si obasjana,
nazdravljam
tvome biću,
tvojoj ljepoti,
tvojim šarama.

O mila željo,
tako čila, tako jaka,
u tebi je mračna noć čarolije hora,
veselje gine,
na radost melankolije.

Umire želja nošena noći u baršunu;
i želje u beznađu skitanja,
traže jedna drugu.

Od svih želja,
želja vjetrom razbacanih,
imam samo jednu,
da mi duh u neplodnosti želja zamre.

BOLESNO SRCE

Tko će moju bol izliječiti?
moj vapaj što izdišem ga suncu,
i rime što za srebrom mjeseca žale,
ko trepet ognja i zlata,
drhće srce za dukatom na plavom horizontu,
na vrhuncu sanja.

Srce moje,
ja nijesam dijete tjela razvratnika,
ja ne služim jarmu suludih želja,
tvoj me strašni hropac preklinjanja,
ne može učiniti robom razvratništva.

Srce, kao zlatom optočena jabuka svetog raja,
u tebi sam našao sva prostranstva miline;
bilo si djelom moje sudbine,
ali ostani!
ostani u grču zvježđa u kojem začeto si;
ja ne želim robovati,
teške okove nositi,
u tmuni bunu snovati,
ja se želim, slobodan zanositi,
piti gutljaj vina vedrinom okupan.

SVILENI VEO

Život gine i prolazi u očima smrtnika,
u treptaju oka iščezne i ugasne;
toplo sunce s istoka, svileni veo navlači i tuguje,
nema više putnika koji bi se divio zlatnom osmjehu.

Lete ptice-duše s dalekih gozodva
noseć u sjaju oka svog iskupljenje,
vrane su mrtvorzvoznici i posljednja rodbina duše,
u graktaju se kriju sve počasti i istina.

Dok čovjek mrije,
zavlada sveopći muk,
sve zvjezde u znaku počasti trepere,
kroz tminu svemira, čuje se prodoran huk.

Iznimno bogatstvo čovjeka,
otkida se sa srca i odlazi,
kao dozrijela jabuka
što pada od drva.

MJESEČEVE NJEŽNOSTI

Kada opuštam svoje tijelo u kupki srebra,
čudim se,
pitam se,
kakva je čudna polarna zora
preplavila me odozgor?

U crnoj noćnoj spilji,
u gustoj tmini,
svjetlo noćno u me pilji
golemim okom Kiklopa.
Ja sam nisko pod tobom veliki ledenjače
kao glista pod kamenom,
kao želja pod plamenom,
i privijam se u svjetlost nježnosti.

Mjesec ispituje sve noćne vidike,
pa i one u crnoj klijetki srca našeg,
mjesec stiže i tamo gdje se sunce ne trudi,
s Lune zora ne rudi,
kada se primakne bliže,
mjesec je ljubavnik noćnih ptica,
što električnim sjajem titraju u zabludi;
kad je blizu nas, on nas očito izludi,
njemu se umom ne sudi.

TELESKOPSKO OKO

Naša srca vežu sjećanja na mjesta
i titraju kroz misli što široka su cesta,
put starog saveza,
put spomenika.

Nad nama krošnje, vjetar i široke lepeze kiša,
svaki put, svaki bedem sjećanja liči drugu boju,
misli su duga svetih mjesta.

Sva su mjesta odraz bjesova i sjaja,
svako sipa obmane i slike,
ni jednome nema kraja,
i cjelinom svode spomenike.
Mjesta zaluduju umjetnike.

Ima ih tmurnih, što užad u grob su splele,
ima ih blistavih kao blistave kapele,
ima ih čudnih što pletenicom su u nemirne vidike splele,
ne umiru gradovi u trenu.

U zakutku tmuše,
jato fantoma bludi,
primiču se slike, glasovi, sjenke,
čovjek toliko opsjena guta,
na dnu dušine prašine, spoznajem gradski kamen.

TRANSFORMACIJA

Cijele rujne mladosti,
uspinjemo se uz hrastove ljestve
i beremo dozrijelo voće s grančica bujnih,
vijamo gvožđe golih ruku.

Uporno krečimo zidove u boje bijele,
iako žbuka pada sa zidova.
Suklja plamen iz živa srca,
snaga u nama vrije.

Zla krv bludi, puni sljepoočice
i godi nam režanj jabuke grijeha,
stanite! ne žurite pomamne očice
da vas more grijeha u starosti ne uguši.

Cijeloga života pilimo daske našeg počivališta,
skupljamo perje slave,
i u stare dane,
gušimo se u zadahu divlje mladosti.

Čovjekova transformacija,
inverzija je leptirova vjeka,
čovjek živi i sklapa se u čahuru drveta,
vrlići ljestava postaju najtvrdje daske lijesa.

KROZ TUGE...

Život prolazi iz dana u dan,
nevoljko i sporo,
tugom otrovan,
nosim mrtvo srce.

Tisuće lica prolaze kraj mene,
i tisuće ulica tone
u euforiji dvaju srca,
moćna srca ograđena bedemom,
u koji tuga ući ne može.

Protječu kroz klepsidru sati i godine,
protječu noći bez dna i sna,
život će proći u čekanju i samoći.

Ponekad bolno srce liječi i vrači
kap krvi vina;
utapam tugu u dubokoj čaši,
tiho tonem iz tmine u tminu.

Nema lijeka usamljenom srcu
jer za otrov rana dosta melema nema,
obelisci mramorni zvonom ure biju,
dan nove boli nosi,
boli što dotiču me sa zvijezda;
sve se sljeva u moja njedra.

JOŠ JEDNO PREDVEČERJE

Vidim podmuklo nebo što ponoćne ponjave navlači,
i zastavu što sjajnim nitima na zapadu treperi,
sve vidim u povorci žudnje mrtvorodene,
u jadu krvave jame,
u očaju samotnog ridanja,
čuvstva iz čahure srca niz ponor sjećanja silaze,
nevine, male ruke zatvaraju dveri zapadne.

I pastiri pokopaše sunca,
na dnu napuštene šume,
zarobili su vatrene oči;
žive boje oblači turobno veče.
Zlatari neba, otvorili su kutiju bižuterije,
a pravi ukras neba u muku tone.

Dok sunce kroz okno polusna proviruje,
mrtvo zrcalo vode odbija njegove zrake,
i u tugu samoćom ogrnutom
i tjeskobno tone u plavilo mraka;
srebrni zveket iz daljine se čuje
i mladost mlaka poljeće s ledine,
snivaju snuždene oči.

SUHI CVJETAK

Mjesec se već visoko popeo na crne i bijele borove,
upleo među čekinje i grane,
gleda moje najmrskije jade
što se žare s duge tuge estrade.

Večeri su duge, duge,
ni jedna nije bez tuge, tuge,
i mali plam što pod prozorskom daskom bdije,
sada tiho, tihano snije san.

Slušam udarce srca u grudima,
tu snagu što prelijeće sedam neba
i moć Pana što prevrće planine;
moje srce plaće za minulim proljećima.

Sva živa proljeća, minula su mahom,
i svi leptiri iščezli,
sve je zalila tama
i svi smo prokleti.

U tvrdim koricama,
među stranicama prašnjavim,
čuvam čudesan suhi cvjetak
u kom moja radost živi, a sjeta umire,
u njem sabijeno je mrtvo proljeće,
proljeće u kojem bijah mlad.

I mrtvi ornamenti prirode,
uspomena su na naše krepke i pozlaćene dane.

POPODNEVNA SPARINA

Gizdaju se gradski parkovi
dukatima žarka sunca,
mnoga snuždena lica čame na klupama;
gdjegod u zagrljaju sparine dijete Faune bunca (gine).

Sve ispašta pod zubima užarene kovine,
sve mrtvo i živo zvuke u nebo vije,
sve negdje iščezava, sve se negdje krije,
daleko u mirne domovine.

Sve šuti i trpi ljutitu žegu,
bjesnog kralja i despota
i sveta groblja, zamukla su od sparine,
duhovi praotaca naših su u bijegu,
svijetom se širi glas Neronova plamena.

Sjurile se kočije Amona Ra,
žarka je krv što kola žilama zvijezde,
iščekuje se bava od maestrala,
pobožno, ljudi se gnijezde
u hramove svježih klima.

Podaci o autoru:

Zoran Hercigonja, bavi se književnim radom redovito objavljujući sadržaje u različitim književnim formama i žanrovima na portalima i časopisima. Piše za časopise: **Književnost uživo, Kvaka, Avlija, Zvezdani kolodvor, Etna, Eckermann, Krična masa** te internet portale: **Očaravanje, Poezija Online, Strane, Metafora, Opusteno, Narativa, Impuls, Fioka**.

Objavljuje kratke priče, pripovijetke, poeziju, dramske tekstove, recenzije, osvrte, eseje te promocije. Autor je tiskanih zbirki poezije pod nazivima *"Krhotine stakla"*, *"Okamine"*, *"Bezimene Pukotine"*, *"Anatomija melankolije"*, *"Izabrane pjesme"* te tiskanih knjiga pripovijedaka *"Svi gjavli i gromovi"*, *"Ogrebotine"*, *"Der Teufel"*. Pokretač je i glavni te izvršni urednik web časopisa **Sapphoart-časopis za poeziju ISSN 2584-3974**. Pokretač je bloga **Faunova poslijepodneva** na kojem objavljuje prozne tekstove.

Pjesma *"Na obali grada"* uvršena mu je u **ZBORNİK POEZIJE MEĐUNARODNOG FESTIVALA POEZIJE "MESOPOTAMIJA 2017."** Pripovijetkom **"Kolotečina: Testiranje stvarnosti"**, ušao je u širi krug za nagradu Krična masa **NAGRADA "SEDMICA & KRITIČNA MASA" 2017.** godine. Pripovijetka **"Tko se boji smrti još tri za groš"** uvrštena mu je u **"Zbirku PS portala 2. književnog natječaja 2017. godine"**.

Također je objavio 2017. godine kratku zbirku poezije od svega šest pjesama naziva **"Vrletne strmine"** na stranicama Gradske knjižnice i čitaonice Petrinja. Na međunarodnom portalu **FIOKA**, objavio je knjigu pripovijedaka pod nazivom **DER TEUFEL** koja se sastoji od četiri poduže pripovijetke. Sudjelovao je na **8. KNS Međunarodnom književnom susretu** 2017. godine s dvije pjesme: **"Zarobljen"** i **"Zaboravljeni glasovi"**. Pjesmama, Balkanski ideali, Bog ponižene vizije te Bezličja-naličja-lica konkurirao je za nagradu **ZVONA i NARI** 2017. godine.